Проклятуща робота — копати колодязь:
Ніби кріт — зариваєшся в землю,
То жорства зупиняє,
То глина — мов мідь,
І що глибше — то дихати важче.
Як той піт заливає, браток!
А води все нема і нема.
Добре, скажу, тим геологам:
Проб'ють свердловину,
І все ясно, як божий день, —
Чи то пан, чи пропав.
А мені — примітивно доводиться
Віднаходити жилу води.
Так ще предки шукали колись —
З допомогою гілки вербової.
Кажеш, не чув про цей спосіб?
О, це чаклунство, земляче!
Роззуваюся.
Тільки босим —
Щоб землю відчути,
Надибати пульс її вічності.
Пильнуй, де кучерява травиця,
І, узявши зелену галузку,
Найкраще од білої верби,
Тримай ту галузку,
Щоб лікті торкались колін,
А в долоні дивилося небо.
У певному місці
Зненацька помітиш,
Що верхівка галузки тремтить;
Її кличе вода в глибині,
Прихиляє до себе земля,
Вириваючи з рук.
В цю хвилину будь бачним,
Не випусти гілочки з рук;

Там, де вона доторкнеться до ґрунту
І поволі почне розпрямлятись,
Там колодязь копай!
І добудеш води.
Ти питаєш,
Чи бачу я зорі удень?
Та звичайно ж.
Величезні!
Оце й уся плата мені,
Що пролляв сім потів, —
Ті зірниці в очах.
Зачерпну собі першим
Кришталевого трунку
І п'ю до небесних світил,
А зорі, що впали на дно.
Як вони світять, —
Невидимі там, нагорі,
Тож води наберіть
І пийте її
На здоров'я!

Перекладач: Анатолій Глущак